

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: פלורה	שם משפחה: פז (רוזנבלט)
----------------	------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם נעורים: רוזנבלט	בלועזית Rozenblat	שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: רוזנבלט
תאריך לידה: 13.6.1937	בלועזית Flora	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: פלורה
ארץ לידה: בלגיה	בלועזית Antwerpen	מקום לידה (ישוב, מחוז): אנטוורפן
שם פרטי ושם נעורים של האם: גנט הרטוג		שם פרטי של האב:
שם נעורים של האישה:		שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):
ארץ המגורים: בלגיה	בלועזית Antwerpen	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): אנטוורפן
חבר בארגון או בתנועה:	מקצוע לפני המלחמה:	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): אנטוורפן, בלגיה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
תאריך השחרור: 1945	מקום השחרור:	
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?		האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?
שם האנייה (אם עלה בדרך הים) ארצה	שנת העליה: 1953	מקומות/מחנות בדרך לארץ: מרסיי

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

אני והוריי גרנו באנטוורפן בביתה של סבתא דורה הרטוג. אבא עבד כיהלומן ואמא עבדה בבית. כשאבא עשה חיל בבורסת היהלומים עברנו לדירה משלנו.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

הייתי בת 5 כשהתחילה המלחמה, אבל ראיתי את הדאגה על פני הוריי. אבא רצה לעזוב לאמריקה, אבל אמא לא רצתה לעזוב את סבתא. יום אחד אבא סידר לעצמו דרכון מזויף, החביא יהלומים בשפופרת של משחת שיניים ועוד כמה מקומות, ונסע לגבול שווייץ. הוא נעצר ע"י ז'נדרמים ונשלח למחנה דרנסי בצרפת. בינתיים נאלצנו לענוד טלאי צהוב, אמא הייתה מפוחדת, וחזרנו לגור עם סבתא. אני זוכרת שהלכנו ברחוב ופגשנו חברים של ההורים, רצינו לדבר איתם, ושוטרים אמרו לנו שאסור ליהודים לעמוד ולדבר ברחוב. אמא הייתה שולחת חבילות ומכתבים לאבא, עד ששלח מכתב שמעבירים אותו למחנה אחר וביקש לא לשלוח יותר חבילות. אחר כך הסתבר שאבא הועבר לאושוויץ ומת שם די מהר. כשהגיע זימון לעבור למחנה המעבר מכלן, דודתי אנג' עשתה כל דבר אפשרי כדי להסתיר אותנו. נשארנו בחווה בכפר מספר שבועות, עד שדודה אנג' מצאה חדר בעליית הגג בביתה של סבתא. בדירה היו גויים, שהסכימו להסתיר אותנו תמורת 4000 פרנקים בחודש. חיינו בחדר קטן בעליית הגג. בהתחלה הגויים נתנו לנו אוכל סביר, וככל שהמלחמה התקדמה איכות וכמות האוכל ירדו. אמא עשתה שביתת רעב מספר פעמים, ואז הביאו לנו אוכל יותר טוב. היא ידעה שמהכסף שסבתא שילמה להם, הגויים חיו טוב.

הכי קשה היה לא לצאת במשך שנתיים וחצי. שאלתי את אמא למה אסור לצאת, והיא הסבירה שזה בגלל שאנחנו יהודים. היא לימדה אותי קרוא וכתוב, אבל לפעמים כעסה עליי ולא דיברה איתי ימים. היא שמעה ברדיו קטן שבנות הברית הגיעו לנורמנדי, זו הייתה נקודת שמחה.

מכיון שאמא לא יכלה לסבול יותר, עזבנו עוד כשהגרמנים הסתובבו בחוץ. האישה שהסתירה אותנו אמרה שמסוכן עדיין לצאת, אבל בכל זאת יצאנו. הלכנו בחושך.

אני זוכרת שבמשך חודשים פחדתי מאנשים ונשארת בבית של סבתא. אמא יצאה לבלות ואחרי כמה זמן התחלתי לצאת איתה, אף על פי שהאנגלים הפציצו את העיר כדי להבריח סופית את הגרמנים.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

בתום המלחמה אמא כבר לא תפקדה, סבתא מתה ואני הייתי בודדה. התחילה אצלי תקופה של פחדים. הייתי משוכנעת שאני הולכת למות, וכל ערב דרשתי מאמא לקרוא לרופא שיבדוק אותי. יום אחד היא יצאה לבלות והשאירה אותי לבד. דודה אנג' הגיעה ולקחה אותי אליה ואל בעלה אמיל. היה לי טוב אצלם, והתחברתי עם הילדות בשכונה. הדודים פינקו אותי במתנות ובנסיעות להולנד. בשלב מסוים דודה ואמא רבו ונאלצתי לחזור אל אמא. היא עבדה בבריסל וחזרה מאוחר בערב. אני הייתי לבד. הלכתי להתחמם בכנסייה הקרובה והנזירות היו מאוד נחמדות אליי. ברחוב הילדים צעקו אליי הילדים כינויי גנאי "יהודיה מטונפת, אוכלת זבל ושותה דם של ילדים נוצרים". זה היה מאוד קשה, אחרי הסבל במלחמה, לחוות פגיעות נפשיות נוספות. אחיו של אבא שחי בפריז בא לבקר. מכיון שלו ולאשתו לא היו ילדים, הציע שאבוא לגור איתם. בגיל 11 עברתי לפריז. בגיל 16 כבר לא יכלתי להשאר איתם. אח אחר של אבא שחי בארץ הגיע לבקר עם אשתו וחזרתי איתם.

נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'): עלייתי לארץ בעליית הנוער לבן שמן. בגיל 18 התגייסתי לגרעין נחל ועברתי הכשרה בדגניה א'.